

Poselstwo pierwsze

Przechodzić wraz z Panem od życia kościoła, które jest przybytkiem, do życia kościoła, które jest świątynią

Wersety biblijne: Ez 43:10-12; J 14:23; Flp 3:12-14; Iz 66:1-2; 57:15; Ef 2:21-22.

- I. Znaczenie imienia Habakuk („objąć” albo „lgnać”) objawia, że Bóg stał się w Chrystusie człowiekiem, by nas objąć, zdobyć, żebyśmy my z kolei mogli przylgnąć do Niego i Go zdobyć. Chrystus nas zdobył, żebyśmy my mogli Jego zdobyć; w ten sposób może się wbudować w nas, a my – w Niego, dzięki czemu stajemy się zbiorowym Bogiem-człowiekiem, nowym człowiekiem, kościołem, który jest świątynią, domem, żywego Boga, wzajemnym mieszkaniem Boga i człowieka – Ha 1:1; 2:2, 4b; Flp 3:12-14; por. Rdz 41:51-52.**
- II. Dzieło, postępowanie i osoba Bożego ludu muszą pasować do kościoła – domu Bożego – i odpowiadać Jego projektowi, wzorowi – Ez 43:10-12:**
 - A. Ponieważ Bożą budowlą jest przetworzony Trójjedyny Bóg, który wbudowuje się w nas, w życiu kościoła musimy być doskonalieni przez wydoskonalonych świętych; współpracują oni z przeobrażającym Duchem i doskonałą innych za pośrednictwem przymiotów Trójjedynego Boga, co służy przeobrażeniu – 1 Kor 3:9, 12, 16-17; Pnp 1:10-11; Ef 4:11-12; J 14:23.
 - B. Ponieważ Boży dom jest duchowy, musimy być tymi, których Duch napędza, którzy za pośrednictwem Niego żyją, postępują, służą, chodzą według ducha i którzy w swoim duchu oddają cześć, służą oraz z których Duch wypływa, by mogli oni Nim służyć – 1 P 2:5; Ef 5:18; Ga 5:16, 25; Flp 3:3; Rz 8:4; J 4:24; Rz 1:9; J 7:37-39; 2 Kor 3:6; J 6:63; Iz 66:1-2; 57:15.
 - C. Ponieważ Boży dom jest upodobaniem Boga, musimy być nie tylko Jego przyjaciółmi, lecz także towarzyszami, którzy pozostają z Nim w osobistym i bliskim kontakcie, a On posłuży się nami do zrealizowania swojego przedsięwzięcia na ziemi – J 2:17-22; Jk 2:23; Wj 33:11.

III. Przybytek i świątynia przedstawiają w formie typu dwa aspekty kościoła:

- A. Pierwsza Księga Królewska 8:1-11 ukazuje nam, że przybytek połączono w całość ze świątynią; był on przenośnym pierwowzorem i przemieszczał się po pustyni, świątynia zaś w typologii stanowiła zwieńczenie Bożej budowli.
- B. Świątynia, powiększenie przybytku, symbolizuje wzmocnienie i stabilizowanie się kościoła, odnowienie zaś i zwiększenie sprzętów w świątyni obrazuje odnowienie i zwiększenie doświadczania przez świętych Chrystusa:
 - 1. Wymiary świątyni i świętego świętych w niej były dwukrotnie większe od tych w przybytku; ponadto, nie licząc arki, wielkość i ilość sprzętów oraz przyrządów ogromnie wzrosła – 6:2, 20; 2 Krn 4:1-8; por. Wj 26:3, 16, 18, 22-24, 33.
 - 2. Wskazuje to, że chociaż Chrystus (symbolizowany przez arkę) sam w sobie nie może się powiększyć, to nasze doświadczanie Chrystusa we wszelkich Jego bogactwach – co symbolizuje świątynia i jej sprzęty oraz przyrządy – powinno ogromnie się zwiększyć i poszerzyć, by pasowało do Jego powiększonego wyrazu – Ef 3:8, 14-19; Flp 3:7-14.
- C. Przybytek symbolizuje kościół Boży na ziemi lub też Jego kościół w miejscowościach, natomiast świątynia to symbol kościoła, który jest rzeczywistością Ciała Chrystusa; kościoły miejscowe są cennym sposobem wprowadzającym nas w rzeczywistość Ciała, chwalebne go celu Bożej ekonomii – Ef 1:22-23; por. Obj 21:10-11.
- D. Jedyne posługa służy jednemu Bożemu świadectwu, a to jedyne świadectwo, rzeczywistość Ciała Chrystusa, urzeczywistnia się w kościołach miejscowych – Wj 25:22; 38:21; Obj 1:2, 9; por. Ef 4:4; J 16:13.
- E. Ciało Chrystusa, opisane w dwunastym rozdziale Pierwszego Listu do Koryntian, jest świadectwem, jakie powinien nieść miejscowy kościół; to świadectwo Ciała; dzisiaj miejscowy kościół musi być świadectwem, które wyraża rzeczywistość Ciała Chrystusa – w. 14-18, 20.
- F. Kościół istnieje dla świadectwa jedności; gdy nawiązujemy do kościoła miejscowego, kładziemy nacisk na kościół, a nie

na jego charakter miejscowy; życie, które mają kościoły, jest życiem jedności – J 17:11, 21, 23; Obj 1:10-12.

- G. Świadcstwo rzeczywistości Ciała Chrystusa jest ostatecznym Bożym odzyskiwaniem, w którym: Chrystus jest dla nas wszystkim, panuje jedność Ciała Chrystusa i wszystkie członki Jego Ciała funkcjonują – Ef 1:17; 3:16-21; 4:1-6, 16.

IV. Pan dąży w nas do tego, by przejść od życia kościoła, które jest przybytkiem na pustyni duszy, do życia kościoła, które jest świątynią, gdzie Chrystus jest rzeczywistością pięknej ziemi w naszym duchu; aby wejść w rzeczywistość życia kościoła, które jest świątynią, musimy ujrzeć historię arki i przybytku – Hbr 6:1a; Joz 3:14-17; Pwt 8:7-9; Ef 2:21-22; Kol 1:12; 2:6-7:

- A. Arka przedstawia w formie typu Chrystusa – obecność Trójjedynego Boga z Jego ludem – aby zrealizowała się Jego ekonomia i ustanowione zostało Jego królestwo na ziemi – Mt 1:23.
- B. Na pierwszym etapie swojej historii arka była centrum i zawartością przybytku, co symbolizuje Chrystusa, który jest centrum i zawartością kościoła; to, że w wizji przybytku arkę wymieniono jako pierwszą, wskazuje, iż Chrystus zajmuje pierwsze miejsce w kościele, a my wzrastamy w Niego w życiu i funkcjonujemy z Niego w tym życiu – Wj 25:10; 40:21; Kol 1:17b, 18b; Ef 4:15-16.
- C. Gdy Izrael znalazł się w upadku, arka została wzięta do niewoli przez Filistyńczyków i oddzielona od przybytku, wskutek czego przybytek stał się pustym naczyniem pozbawionym rzeczywistości – 1 Sm 4:3, 11 – 6:1:
1. Gdy Izrael znalazł się w upadku, był głupi, ponieważ nie ufał bezpośrednio Bogu, tylko systemom przez Niego ustanowionym – Rz 2:28-29.
 2. W obliczu takiej sytuacji Izraelici powinni byli się nawrócić, gruntownie wyznawać, odwrócić się od bożków i zawrócić do Boga oraz pytać się Go, co chce, by oni czynili; oni jednak nie mieli serca nakierowanego ani na Boże pragnienie, ani na Jego odwieczną ekonomię i przesądnie ufali arce, opierając się na wcześniejszych zwycięstwach, których doświadczyli w związku z poruszaniem się arki.

3. Wyprowadzenie arki było wyprowadzeniem Bożej obecności; poruszenie się arki stanowiło obraz Bożego poruszania się na ziemi w Chrystusie, który jest Jego ucieleśnieniem; podczas walki Izraela z Filistyńczykami Bóg nie zamierzał się poruszyć.
4. Dzieci Izraela w ogóle nie miały na uwadze Bożej ekonomii ani im na niej nie zależało, a wyniesienie przez nich arki pokazało, że wykorzystywały one Boga, a nawet zmuszały Go, by szedł z nimi dla ich bezpieczeństwa, pokoju, odpoczynku i korzyści; my w zasadzie robimy to samo za każdym razem, gdy modlimy się o nasz dobrobyt, nie mając względu na Bożą ekonomię; zamiast wykorzystywać Boga, powinniśmy modlić się, żyć i być ludźmi według Bożego serca i dla Jego ekonomii; kiedykolwiek ludzkie potrzeby zastępują Boże świadectwo, dochodzi do upadku – 1 Krł 8:48.
5. Gdy Izrael znalazł się w upadku, uraził Boga bezgranicznie i Ten go porzucił; na koniec arka, zamiast zbawić Izrael, została wzięta do niewoli; być pozbawionym arki to być pozbawionym Chrystusa, a być pozbawionym Chrystusa znaczy, że jest Ikabod, co się tłumaczy „nie ma chwały” – 1 Sm 4:21-22, 11a, 13a; por. Kol 1:27-29.

V. Gdy Izrael znalazł się w upadku, Bóg wzbudził Samuela – miał on być tym, w kim powieliłoby się Boże serce, kto dba jedynie o Boga i Jego sprawy oraz korzyść; Bóg wzbudził Samuela, żeby zdobyć Dawida, a przez niego Salomona, w celu zbudowania Jego świątyni – 1 Sm 1:27-28; 2:30; 3:1-4, 9-10:

- A. Samuel był nazirejczykiem całkowicie poświęconym Bogu ze względu na wypełnienie Jego ekonomii, ochotnikiem, który zastąpił Boże sługi formalnie pełniące swoją służbę – 1:11, 28a.
- B. Samuel był kapłanem, który wiernie działał w imieniu Boga i który również wyznaczał oraz wprowadzał w urząd królów, by realizowali oni boskie zarządzanie na ziemi – 2:35.
- C. Samuel był prorokiem ustanowionym przez Boga po to, by jako kapłan pomagać królom przez siebie wyznaczonym, wygłaszać słowo Boże i zastępować tym samym nauczanie słowa Bożego przez stare i skostniałe kapłaństwo – 3:20.

- D. Samuel był sędzią, ustanowionym przez Boga po to, by realizować Jego zarządzanie i zastąpić sądenie ludu przez stare kapłaństwo – 7:15-17.
- E. Samuel był człowiekiem modlitwy, który się modlił za Bożych wybranych, dzieci Izraela, by zostali oni zachowani na Bożej drodze, byli z Nim jedno, nie zostali zniewoleni przez bożki innych narodów i mogli radować się Bogiem, Ebenezerem; w taki sposób mogła się wypełnić Jego wola względem Jego wybranego ludu – 12:23-24; 7:3-14; 8:6; 15:11b.

VI. Historia arki i przybytku jest zapowiedzią historii kościoła:

- A. Na pierwszym etapie swojej historii kościół był wyrazem Chrystusa, On zaś był jego zawartością; taki stan jest normalny – Wj 40:21.
- B. Na drugim etapie kościół znalazł się w upadku i utracił rzeczywistość i obecność Chrystusa; stał się pustym naczyniem pozbawionym wewnętrznej rzeczywistości – Obj 3:20.
- C. Arkę odzyskano od Filistyńczyków i wniesiono w pierw do domu Abinadaba w Kiriath-Jearim, gdzie pozostawała przez dwadzieścia lat (1 Sm 6:2 – 7:2), a następnie do domu Obed-Edoma, Getejczyka, gdzie przebywała przez trzy miesiące (2 Sm 6:10-12); od drugiego wieku wzbudzonych zostało wielu „Obed-Edomów”, którzy cieszyli się Pańską obecnością, ale nie prowadzili właściwego życia kościoła, które jest wyrazem Chrystusa.
- D. Dawid przeniósł arkę z domu Obed-Edoma do namiotu, który dla niej przygotował w swoim mieście, na górze Syjon, najwyborniejszym miejscu w Jerozolimie (w. 12-19; 1 Krn 15:1 – 16:1); sytuacja się poprawiła, ale arka wciąż znajdowała się w niewłaściwym miejscu, ponieważ nie wróciła do przybytku; objawia to, że inni wierzący, którzy – podobnie do Dawida – dbali o Boże sprawy, próbowali praktykować życie kościoła zgodnie z własnym wyborem, a nie Bożym objawieniem; wierzący ci mieli Chrystusa, ale mieli Go wraz z niewłaściwą praktyką życia kościoła (namiot Dawida w Jerozolimie) – por. 1 Krł 3:3-15; 2 Krn 1:10.
- E. Na koniec, gdy Salomon ukończył budowę świątyni w Jerozolimie, arkę przeniesiono do świętego świątyni w świątyni;

dzisiaj w swoim odzyskiwaniu Pan działa, by wnieść nas w rzeczywistość Ciała Chrystusa – życie kościoła, które jest świątynią, z towarzyszącym mu zbiorowym życiem w naszym duchu, czyli świętym świętych – dzięki czemu uzyska On powiększony i rozszerzony wyraz siebie – 1 Krl 8:11, 48; Ef 2:21-22.

Głębsze znaczenie materiałów świątynnych

(1)

Wersety biblijne: Flp 1:19-21a; 3:10; Ps 92:13-15; Oz 14:5-9; Rz 11:17, 24.

I. Aby stać się materiałami na Bożą budowlę, musimy doświadczać Chrystusa w Jego śmierci (co symbolizuje cyprys), w Jego zmartwychwstaniu (co symbolizuje cedr) i jako Ducha (co symbolizuje drewno oliwne):

A. Ukrzyżowany i zmartwychwstały Chrystus, który jest wszechzawierającym Duchem Jezusa Chrystusa i obecnością przymierzonego Trójjedynego Boga, jest rzeczywistością materiałów na budowę kościoła – Bożej świątyni, powiększenia i poszerzenia Chrystusa – Flp 1:19-21a; 1 Kor 3:9, 12a, 16-17.

B. Śmierć, zmartwychwstanie i Duch Chrystusa są w naszym duchu jednym – żywą osobą; osoba ta jest złożonym Duchem, wszechzawierającym Duchem – przetworzonym i zwieńczonym Trójjedynym Bogiem, którym możemy się radować – Flp 1:19-22; 3:10; Ga 6:17-18; Wj 30:22-25; Rz 8:16.

C. Musimy pozwalać ukrzyżowanemu i zmartwychwstałemu Chrystusowi, który jest Duchem, wbudowywać się w nas, żeby mógł On przez nas żyć i wbudowywać się w innych – Ef 3:16-17; 1 P 4:10-11:

1. Na tym polega upiększanie kościoła, domu Jego piękna, niezblębnym bogactwem pięknego Chrystusa – Iz 60:7b, 9b, 13, 19, 21; Ef 3:8; 5:26-27.

2. Gdy Maria wyraziła swoją bezgraniczną miłość do Pana, On rzekł: „Dobry i piękny uczynek spełniła względem Mnie [godny pochwały i szlachetny]” – Mk 14:6, Amplified Bible.

II. Cyprys symbolizuje ukrzyżowanego Chrystusa – 1 Krl 6:15b, 34; por. Rdz 6:14:

A. W starożytności Żydzi obsadzali groby cyprysami; cyprys zatem symbolizuje człowieczeństwo Chrystusa w Jego śmierci, ukrzyżowanego Jezusa – 1 Kor 2:2.

B. Drzwi do świątyni wykonano z drewna cyprysowego z wyrzeźbionymi cherubami i palmami – 1 Krl 6:34-35; por. Ez 41:18-20:

1. Cheruby symbolizują chwałę Pana przejawiającą się na stworzeniach (10:18; Hbr 9:5), palmy zaś – zwycięstwo Chrystusa i Jego wieczną oraz wiecznie istniejącą moc (Ez 40:16; Obj 7:9).
2. Wyrzeźbienie palm i cherubów na drzwiach z drewna cyprysowego symbolizuje zwycięstwo Chrystusa i chwałę Pana, które zostały wyrzeźbione w nas przez cierpienia – Dz 16:7; Flp 3:10; 2 Kor 4:10-12.

III. Cedr symbolizuje zmartwychwstałego Chrystusa – 1 Krl 6:9, 10b, 15a, 16, 36:

- A. Cedry rosły na górach Libanu, symbolizują zatem człowieczeństwo Chrystusa w zmartwychwstaniu, zmartwychwstałego Chrystusa – Ps 104:16; Pnp 4:8.
- B. Zmartwychwstały i wyniesiony na niebiosa Chrystus, Król, jest majestatycznym i okazałym cedrem z domu Dawida – Ez 17:22-23; Rz 1:3-4; Dz 2:22-24, 32-36; Hbr 2:9.
- C. Musimy być tymi, którzy zapuszczają korzenie w Chrystusa niczym cedry Libanu; sprawia to, że wzrastamy w życiu, podczas gdy jesteśmy zasadzeni w domu Jahwe, kwitniemy na dziedzińcach naszego Boga, wciąż wydajemy owoc w podeszłym wieku i mamy pełno soku oraz jesteśmy zieloni – Oz 14:5-9; Ps 92:13-15; 2 Krl 19:30.
- D. Musimy ujrzeć, jaka istnieje różnica między naszą naturalną zdolnością a zdolnością, która przeszła przez śmierć i zmartwychwstanie – Dz 7:22; Wj 3:2-3, 14-15:
 1. Naturalna zdolność jest egocentryczna; stajemy się przez nią dumni, co prowadzi do pychy i samouwielbienia – por. Kol 1:17b, 18b; Flp 3:3; 2 Kor 12:9.
 2. Naturalna zdolność jest egoistyczna, a wszystkie jej projekty i plany służą korzyści ego; nie ma ona względu na Bożą wolę – por. Mt 16:24.
 3. Naturalna zdolność przyczynia się do niezależności i pewności siebie i sprawia, że polegamy na sobie, a nie na Bogu – por. 2 Kor 1:8-9; 4:6-7; 12:7-9.
 4. Naturalna zdolność jest tymczasowa i nie potrafi znieść prób, komplikacji ani sprzeciwu – por. J 2:19; Dz 2:24.
 5. Ci, którzy służą według naturalnych zdolności, pragną

nagrody lub uznania od innych – por. Rdz 15:1; Hbr 11:5; 2 Kor 5:9.

6. Naturalna zdolność lubi się ujawniać, dawać się poznać i realizować przed innymi – por. Mt 6:4, 6, 17-18.
7. Naturalna zdolność łączy się w jedną całość z elementami upadłego ciała i charakteru, dlatego kiedy spotyka się z dezaprobatą, jest podrażniona – por. 1 Tes 2:4.
8. Naturalna zdolność i wydajność, niezależne od życia, przypominają węże, które zatrują Boży lud; życie jest niczym gołębica, która zaopatruje Boży lud w życie i sprawia, że stajemy się niczym lilie wyrastające z ciernistych krzewów i gwiazdy świecące w ciemnej nocy – por. Wj 4:1-9; Mt 3:16-17.
9. Kiedykolwiek ktoś próbuje wnieść do kościoła naturalną zdolność, rzeczywistość kościoła zostaje zatracona; tylko to, co przechodzi przez śmierć i zmartwychwstanie, można wnieść do kościoła – 1 Kor 3:16-17.

E. Kościół jest „składem” i „magazynem” Chrystusowej mocy zmartwychwstania; gdy moc ta zadziałała w Chrystusie, uczyniła Go Głową; gdy moc ta działa w nas, czyni nas Jego Ciałem – Ef 1:19-23; Rz 8:2, 11; 12:1-2.

IV. Drewno oliwne symbolizuje przeobrażonego Chrystusa, który jest życiodajnym Duchem – 1 Krl 6:23, 31-33; 1 Kor 15:45b:

- A. Oliwa symbolizuje Ducha Bożego; drewno oliwne zatem obrazuje człowieczeństwo Chrystusa w Duchu Bożym, namaszczonego Chrystusa, który jest również złożonym Duchem, czyli namaszczeniem – Hbr 1:9; 2 Kor 1:21; 1 J 2:20, 27; Wj 30:25, 30.
- B. Jesteśmy gałązkami Chrystusa, wszczepionymi w Niego, szlachetne drzewo oliwne, dzięki czemu możemy się Nim radować – Rz 11:17, 24.
- C. Życiodajny Duch jest sokiem życia Chrystusa – niebiańskiego drzewa oliwnego; jeśli pragniemy uczestniczyć w bogactwach Chrystusa, który jest tłustością, sokiem, niebiańskiego drzewa oliwnego, musimy mieć styczność z życiodajnym Duchem, czyli sokiem życia Chrystusa – Łk 23:31; por. Ps 92:14-15; 36:9-10:

1. Ponieważ wszczepienie nas w Chrystusa miało miejsce w naszym duchu, nieustannie musimy ćwiczyć swego ducha; gdy wzywamy Pana i mówimy: „O Panie, o Panie”, ćwiczymy ducha i od razu uczestniczymy w Panu, który jest życiodajnym Duchem – Rz 8:16; 1 Kor 6:17; Rz 10:9-13.
 2. Możemy również radować się bogactwami Chrystusa, czytając Słowo Boże i mówiąc „amen” na każde słowo; dzięki temu ćwiczymy swego ducha, mamy styczność z Panem, radujemy się Nim i uczestniczymy we wszechzawierającym Duchu, który jest tłuściością – Ps 106:48; Ne 8:6; 2 Kor 1:20; Obj 19:4; Ef 6:17-18.
- D. Musimy zobaczyć, że zostaliśmy wszczepieni w Chrystusa „wbrew naturze”, czyli „wbrew naszemu »ja«” – Rz 11:24:
1. Wszystko, co pochodzi z naszej starej natury, przeciwne jest Pańskiej naturze; nasza natura jest grzeszna, Pańska zaś – boska, duchowa i święta – Ga 5:16-17; 2 P 1:4.
 2. Aby uczestniczyć w Chrystusie, który jest drzewem oliwnym, i Jego bogactwach, trzeba nas, dzikie gałązki, w pełni odciąć od starej przeszłości, historii, starego życia i starych nawyków oraz obyczajów – Rz 11:24; por. Ef 4:22-24.
 3. Aby doświadczać odcięcia od starego stylu życia i radować się tym, że zostaliśmy wszczepieni w Chrystusa, musimy ćwiczyć swojego ducha, by wzywać Jego imienia i modlitewnie czytać Jego słowo – Rz 10:6-8; Ef 6:17-18.
- E. Jedenasty rozdział Listu do Rzymian objawia, że jesteśmy gałązkami Chrystusa, drzewa oliwnego, wydającymi „oliwki” i wytwarzającymi kojący olejek; piętnasty rozdział Ewangelii Jana objawia, że jesteśmy gałązkami Chrystusa, krzewu winnego, wydającymi „winogrona” i wytwarzającymi pokrzepiające wino; natomiast w dziesiątym rozdziale Ewangelii Łukasza dobry Samarytanin wylewa oliwę i wino na rany umierającego człowieka – w. 33-34:
1. Oliwa i wino łącznie stają się uzdrowieniem dla innych; im częściej wzywamy Pana i modlitewnie czytamy Jego Słowo, tym więcej wydamy „oliwek” i „winogron” i wytworzymy olej oraz wino, które wlejemy w innych – zranionych wewnętrznie, przygnębionych i rozczarowanych – por. Rdz 41:51-52.

2. Możemy wytwarzać kojący olej oraz pokrzepiające wino, gdy trwamy w Panu, a trwamy w Nim przez to, że w ciągu dnia modlitewnie czytamy Jego Słowo i wzywamy Jego imienia; właściwie się wówczas skoordynujemy z innymi gałązkami i będziemy radowali się życiem Ciała, które wypełnia Boży zamysł – Iz 55:1-11; J 15:7, 12.
 3. Oleju z drzewa oliwnego używano do uczczenia Boga i człowieka (Sdz 9:8-9); to symbol tego, że ci, którzy postępują według Ducha, poważają Boga (Ga 5:16, 25), ci zaś, którzy usługują Duchem, poważają człowieka (2 Kor 3:6, 8; Flp 3:3).
 4. Wina z winnej latorośli używano do rozweselania Boga i człowieka (Sdz 9:12-13); to symbol tego, że ci, którzy radują się Chrystusem – życiem, które składa siebie w ofierze i pokrzepia, oraz miłością, która rozwesela – rozweselają Boga (Mt 9:17; Pnp 1:4; 4:10), ci zaś, którzy usługują Chrystusem – życiem, które składa siebie w ofierze i pokrzepia, oraz miłością, która rozwesela – rozweselają ludzi (2 Kor 3:6; Flp 2:17; 2 Tm 4:6).
- V. Prawdziwe życie chrześcijańskie służące zbudowaniu kościoła, który jest Bożą świątynią, to życie ukrzyżowanego i zmartwychwstałego Chrystusa, życiodajnego Ducha, wbudowanego w nas, dzięki czemu upodobniamy się do Jego śmierci mocą Jego zmartwychwstania i odnawiamy się co dzień oraz przeobrażamy z chwały w chwałę ze względu na Jego chwałę w kościele – Flp 3:10; 2 Kor 3:18; 4:16-18; Ef 3:21.**

Głębsze znaczenie materiałów świątynnych (2)

Wersety biblijne: 1 Kor 3:12-17; 2 Kor 5:9-11; Mk 14:7-8;
Ga 2:20; 1 P 2:4-7; Obj 3:8, 12.

- I. W porównaniu do przybytku w świątyni znacznie się zwiększyły wymiary i ilość sprzętów oraz przyborów (2 Krn 4:1–8); nie dotyczyło to jedynie arki (1 Krl 6:19); wskazuje to, że chociaż Chrystus (symbolizowany przez arkę) nie może być powiększony, jednak nasze doświadczenie Go we wszelkich Jego bogactwach, symbolizowane przez świątynię i jej sprzęty oraz przybory, musi w ogromnym stopniu wzrosnąć i powiększyć się tak, aby pasowało do Jego powiększonego wyrazu – Ef 3:8, 14-19; Flp 3:7-14; por. 1 Krn 22:14-19; 29:2-4.
- II. W wizji danej Dawidowi przez Boga ujrzał on nie tylko wymiary naczyń, ale także ich wagę; wymiar i waga oznaczają to, że w kościele różne aspekty doświadczeń Chrystusa, różne dary i funkcje członków muszą być rozłożone we właściwych proporcjach – 28:14:
 - A. Pierwsza Księga Kronik 28:15 zawiera bardzo dobre zdanie: „według wagi każdego [...] stosownie do użycia każdego”; innymi słowy waga każdego sprzętu w świątyni była stosowna do jego użycia – por. 1 Krl 6:20; Ef 3:18.
 - B. Potrzeby kościoła są niejednorodne, Ciało Chrystusa zaś ma liczne członki, które pełnią rozliczne funkcje, by te potrzeby zaspokoić; każde naczynie, wielkie czy małe, pełni niezastąpioną funkcję – 4:16; 1 Kor 12:14-31; 2 Kor 10:13.
- III. Musimy baczyć na to, aby do budowania kościoła – Bożej świątyni – używać odpowiednich materiałów; dzieło każdego będzie sprawdzone przy sędziowskim trybunale Chrystusa zgodnie z tym „jako jest” i sądzone przy nim zgodnie z tym, jakie ono jest nie pod względem ilości, ale jakości – 1 Kor 3:12-17; Pnp 1:10-11; 2 Kor 5:9-11; Obj 3:8; Mk 14:7-8.
- IV. Główne części świątyni wykonano z drewna powleczonego złotem, co symbolizuje człowieka powleczonego – połączonego,

zespólonego i zjednoczonego – z Bogiem – 2 Krn 3:7; 1 Krl 6:20-21, 30, 32, 35; 7:48-51:

- A. Pańskie odzyskiwanie składa się z Boga, który powleka sobą odzyskany lud.
- B. Jedność polega na zatopieniu się głęboko w Trójjedynym Bogu, aż całkowicie zostaniemy powleczeni złotem; w prawdziwej jedności zachowa nas jedynie odpowiednia ilość Boga, którego doświadczamy – Ef 4:3; Kol 2:19.

V. Ołtarz, morze odlewane i obmywalnie świątynne wykonano z brązu:

- A. Brąz symbolizuje Boży sąd – Wj 27:1-8; Lb 21:8-9; J 3:14.
- B. Morze odlewane wykonane z brązu służyło kapłanom do obmywania się, a podtrzymywało je dwanaście wołów (1 Krl 7:23-26; 2 Krn 4:15; Wj 38:8; Ef 5:26), natomiast w dziesięciu obmywalniach z brązu kapłani się nie obmywali; obmywano w nich za to ofiary (2 Krn 4:6).
- C. Morze z brązu wraz z obmywalniami z brązu (w. 2-6; 1 Krl 7:23-40) symbolizują Ducha Bożego, przekonującego, osądza-jącego i odnawiającego, który na podstawie śmierci Chrystusa zmywa wszystko, co negatywne, z tych, którzy mają udział w mieszkaniu Boga na ziemi (J 16:8; Tt 3:5; Hbr 10:22).

VI. Filary świątynne zbudowano z brązu, symbolizującego Boży sąd – 1 Krl 7:14-15; Obj 3:12; 21:22:

- A. W Piśmie Świętym filar to znak, świadectwo, Bożej budowli powstającej w wyniku przeobrażenia, które zachodzi w miarę praktykowania życia Ciała – Rdz 28:22a; 1 Krl 7:15-22; Ga 2:9; 1 Tm 3:15; Obj 3:12; Rz 12:2; Ef 4:11-12.
- B. W świetle Księgi Wyjścia 28:18 Jakub wziął kamień, z którego zrobił sobie poduszkę, i postawił go jako filar:
 - 1. Kamień, który stał się poduszką, symbolizuje to, że boski pierwiastek Chrystusa wbudowany w naszą istotę dzięki doświadczaniu Jego osoby staje się poduszką służącą naszemu odpoczynkowi – Mt 11:28-30.
 - 2. Poduszka, która stała się filarem, symbolizuje to, że Chrystus, którego doświadczamy i na którym odpoczywamy, staje się materiałem i oparciem dla Bożej budowli, Bożego domu – 1 Krl 7:21; 1 Tm 3:15.

- C. Ci, którzy są użyteczni dla Boga, są nieustannie poddawani Bożemu sądowi (brąz) i uświadamiają sobie, że są ludźmi żyjącymi w ciele, którzy zasługują jedynie na śmierć i pogrzeb – Ps 51:7; Wj 4:1-9; Rz 7:18; Mt 3:16-17:
1. Musimy osądzać siebie samych i uznawać, że jesteśmy nikim i nadajemy się jedynie na ukrzyżowanie; kimkolwiek jesteśmy, jesteśmy tym dzięki Bożej łasce, i to nie my się trudzimy, ale Boża łaska – 1 Kor 15:10; Ga 2:20; 1 P 5:5-7.
 2. Pośród wierzących uwidaczniają się zarówno podziały, jak i bezowocność, ponieważ nie ma brązu, niczego związanego z Bożym sądem; jesteśmy za to dumni, chełpimy się, bronimy, usprawiedliwiamy, przyznajemy sobie rację, znajdujemy sobie wymówki i jesteśmy przekonani o swojej nieomyślności, również potępiamy innych i korygujemy ich postępowanie zamiast ich paść i pozyskać – Mt 16:24; Łk 9:54-55.
 3. Gdy kochamy Pana i doświadczamy Go, człowieka z brązu (Ez 40:3), staje się On naszą niezwykłą miłością, nieograniczoną cierpliwością, niezrównaną wiernością, absolutną pokorą, najwyższą czystością, najwyższą świętością i sprawiedliwością, jasnością i uczciwością – Flp 4:5-8.
- D. Na głowicach filarów w świątyni znajdowały się „siatki w kształcie kratownicy [przypominające treliaz] z wieńcami na kształt łańcuchów”; oznaczają one złożoną i skomplikowaną sytuację, w jakiej filary w Bożej budowli niosą brzemię i odpowiedzialność – 1 Krl 7:17; 2 Kor 1:12; 4:7-8.
- E. Na szczycie głowicy znajdowały się lilie i jabłka granatu – 1 Krl 7:18-20:
1. Lilia symbolizuje życie przez wiarę w Boga, prowadzenie życia przez to, czym jest dla nas Bóg, a nie to, czym sami jesteśmy; brąz oznacza „nie ja”, lilia zaś – „lecz Chrystus” – Pnp 2:1-2; Mt 6:28, 30; 2 Kor 5:4; Ga 2:20.
 2. Jabłka granatu znajdujące się na wieńcach symbolizują pełnię, obfitość i piękno oraz wyraz bogactw Chrystusa jako życia – Flp 1:19-21a; Ef 1:22-23; 3:19.
 3. Dzięki przekreślającemu działaniu siatki oraz ograniczeniu, które symbolizuje łańcuch, możemy prowadzić czyste

i proste życie polegające na ufaniu Bogu i wyrażaniu bogactw boskiego życia Chrystusa, co służy Bożej budowlowi w życiu.

VII. Kamienie świątynne symbolizują człowieczeństwo Chrystusa w przeobrażeniu, przeobrażonego Chrystusa – 1 Krl 5:29-32; 6:7, 36; 1 Krn 29:2; 2 Krn 3:6:

- A. Chrystus, który jest Bogiem, we wcieleniu przyobłócił ludzkie ciało; ponieważ stał się człowiekiem w ciele, człowiekiem w starym stworzeniu, potrzebował przeobrazić się w swojej ludzkiej części – Rz 1:3-4.
- B. Taki przeobrażony Chrystus jest teraz kamieniem żywym, fundamentowym, węgielnym i szczytowym Bożej budowlowi – 1 P 2:4; Iz 28:16; 1 Kor 3:11; Ef 2:20; 1 P 2:6; Za 4:7; 3:9; Obj 5:6; 4:3; 21:11.
- C. Kamienie w świątyni symbolizują również wierzących w Chrystusa, których przeobraził Chrystus – kamień – Mt 16:18; J 1:42; 1 P 2:4-7; Obj 21:11, 14, 18-21; por. Dn 2:34-35, 44-45.
- D. Nowy Testament mówi o żywych kamieniach (1 P 2:5), Stary Testament zaś – o ciosanych (1 Krl 5:29, 31-32; 6:7); kamienie wykorzystane na budowę kościoła muszą być żywe w aspekcie wewnętrznym i ciosane (z którymi się uporano) w aspekcie zewnętrznym (2 Kor 4:16):
 - 1. W kościele niektórych braci i niektóre siostry można porównać do „dzikich” kamieni, tylko co odłupanych w kamieniołomach i mających prawie same tylko ostre krawędzie; gdy inni mają z nimi styczność, mogą się skaleczyć i nie czuć się komfortowo.
 - 2. Nie są oni w wystarczającym stopniu stali, nie można na nich budować, nie mogą oni z innymi wspólnie niczego wykonywać ani służyć, toczyć wraz z innymi walki ani nieść arki.
 - 3. W zasadzie każdy kamień wykorzystany do budowy świątyni był odłupany i obrobiony w górach; nie słyszano zatem odgłosu młotka, siekiery ani żelaznego narzędzia; świątynię budowano w ciszy – 1 Krl 5:29-32; 6:7; por. Iz 30:15a.

4. W trakcie budowy kościoła nie powinno „hałasować” nasze „ja”; w kościele powinien dać się słyszeć jedynie dźwięk muzyki, „radosnego zgiełku”, wywołanego wzywaniem Pana, radowaniem się, chwaleniem, modlitwą, dziękowaniem i śpiewem – Ps 100:1-5; Dz 4:10-12; Flp 4:4; Hbr 13:15; 1 Tes 5:16-18; Kol 3:16-17; 1 Krn 6:16-17.

VIII. Biblia mówi nam, że siedem i pół roku zajęło ukończenie świątyni i że przy jej budowie trudziło się mnóstwo robotników (1 Krl 6:1, 38; 5:27-30; 9:20-21); wskazuje to, że nasze doświadczenie Chrystusa – które się odnawia, pogłębia, utrwala, wzmacnia, wzmaga i powiększa, byśmy weszli w rzeczywistość Ciała Chrystusa – jest doświadczeniem w Ciele i zachodzi stopniowo codziennie, po trochu oraz staje się coraz jaśniejsze, aż dzień zaświta i wszędzie poranna gwiazda w naszych sercach – 2 Kor 4:16; Wj 23:30; Prz 4:18; 2 P 1:19.

Boża ekonomia, Boża świątynia i szczyt boskiego objawienia

Wersety biblijne: 1 Krl 6:1-2; 1 Kor 3:16-17; Ef 2:21; Obj 21:10-11, 22.

- I. Szczyt boskiego objawienia polega na tym, że Bóg stał się człowiekiem, aby człowiek mógł stać się Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie, co prowadzi do powstania i zbudowania organicznego Ciała Chrystusa ze względu na wypełnienie Bożej ekonomii oraz zakończenia tego wieku, a także sprowadzenia Chrystusa, który ustanowi swoje królestwo i zwieńczy Nową Jerozolimę – J 1:12-14; 1 J 3:1-2; Rz 8:3; 12:4-5; Obj 11:15; 21:2-3, 22:**
- A. Boża ekonomia to Boży zamiar, polegający na udzielaniu się Go w swojej Boskiej Trójcy do wnętrza wybranego i odkupionego ludu i staniu się dla niego życiem i naturą, by mógł on być taki sam jak On ze względu na Jego zbiorowy wyraz – 1 Tm 1:4; Ef 1:3-23.
 - B. Boża ekonomia, jak podaje Pismo Święte, polega na tym, że Bóg stał się człowiekiem, aby uczynić nas Bogiem w życiu, naturze i wyrazie, dzięki czemu możemy wieść życie Boga-człowieka i stać się Ciałem Chrystusa – Rz 8:3; 1:3-4; 8:4, 14, 29; 12:4-5:
 - 1. Bóg zesłał swojego Syna, żeby był człowiekiem i prowadził życie Boga-człowieka za pośrednictwem boskiego życia – J 3:16; 1:14; 6:57a.
 - 2. To życie Boga-człowieka prowadzi do powstania wielkiego człowieka, na miarę wszechświata, dokładnie takiego samego jak Chrystus – zbiorowego Boga-człowieka, który prowadzi życie Boga-człowieka za pomocą boskiego życia – by Bóg objawił się w ciele – w. 57b; Ef 4:24; 1 Tm 3:15-16.
 - C. Bóg odkupił nas po to, by uczynić nas Bogiem w życiu i naturze i zyskać Ciało Chrystusa, które znajdzie swe zwieńczenie w Nowej Jerozolimie – powiększeniu i wyrazie Boga na wieki – Ef 1:6-7; 4:16; Obj 21:2.
 - D. Ten, który jest Bogiem, ale jednocześnie człowiekiem, mieszka w tym, który jest człowiekiem, ale jednocześnie Bogiem, a ten,

który jest człowiekiem, ale jednocześnie Bogiem, mieszka w tym, który jest Bogiem, ale jednocześnie człowiekiem; są oni zatem dla siebie wzajemnym mieszkaniem – J 14:2-3, 20, 23; 15:4a.

E. To wyłącznie dzięki temu, że Bóg stał się człowiekiem, by uczynić go Bogiem, może powstać Ciało Chrystusa i zostać zbudowane; to szczyt boskiego objawienia, danego nam przez Boga – Rz 8:3; 1:3-4; 8:14, 16, 29; 12:4-5.

II. Pismo Święte objawia, że Bóg zamyslił uczynić swój wybrany, odkupiony i odrodzony lud powieleniem Chrystusa ze względu na Bożą świątynię, Ciało Chrystusa – zbiorowy wyraz Trójjedynego Boga – J 1:12-14; 12:24; Rz 1:3-4; 8:3, 29; 12:4-5:

A. Głęboka myśl zawarta w Liście do Rzymian obejmuje Boga, który stał się człowiekiem po to, by grzesznicy w wyniku pełnego Bożego zbawienia zostali odkupieni, odrodzeni, uświęceni, odnowieni, przeobrażeni, upodobnieni i otoczeni chwałą oraz byli synami Bożymi, takimi samymi jak Bóg w życiu i naturze, oraz członkami Ciała Chrystusa – 8:3; 1:3-4; 3:24; 5:10; 8:14, 29-30; 12:4-5.

B. List do Hebrajczyków objawia, że za pomocą funkcji prawa życia stajemy się powieleniem Chrystusa – pierwotnego Syna Bożego – czyli kościołem, który jest żywym połączeniem licznych synów Bożych – 1:6; 2:10-12.

C. W Księdze Objawienia żywa osoba Chrystusa jest wyrazem i świadectwem Boga, kościół zaś – świadectwem Jezusa, Jego zbiorowym wyrazem; taki kościół, powiększony Chrystus, stanowi powielenie i wyraz Boga – 1:2, 5, 9, 12, 20.

III. Boża świątynia stanowi cel Jego odwiecznej ekonomii – Ef 1:10; 3:9; 1 Tm 1:4; J 2:19-22; 1 Kor 3:16-17; Ef 2:21; Obj 21:2, 22:

A. Starotestamentowa świątynia przedstawia w formie typu zarówno pojedynczego Chrystusa, jak i zbiorowego, kościół – 1 Krl 6:1-2:

1. Świątynia przedstawia w formie typu po pierwsze pojedynczego wcielonego Chrystusa, który jest mieszkaniem Boga na ziemi – Kol 2:9; J 1:14; 2:19-22.

2. Świątynia przedstawia w formie typu również zbiorowego Chrystusa, kościół, który jest powiększoną świątynią,

- jedyną Bożą budowlą we wszechświecie; ta powiększona świątynia obejmuje wszystkich wierzących, członki Chrystusa, którzy są powiększeniem Chrystusa i będą Bożym mieszkaniem – Mt 12:6; 1 Kor 3:16-17; 12:12; Ef 2:21.
- B. Pan Jezus w swoim zmartwychwstaniu odbudował Bożą świątynię w większym wymiarze, czyniąc ją zbiorową świątynią, mistycznym Ciałem Chrystusa – J 2:19-22:
1. Ciało Jezusa, świątynia, zabite na krzyżu, było niepokazne i słabe, Ciało Chrystusa w zmartwychwstaniu zaś jest bardzo rozległe i potężne – Ef 1:22-23; 2:21-22; 4:16.
 2. Pan Jezus od dnia swego zmartwychwstania powiększa swoje Ciało, świątynię, w życiu zmartwychwstania i wciąż pracuje, by zbudować swoje Ciało w procesie zmartwychwstania – J 2:19-22.
- C. Kościół jest Bożą świątynią i jako taki jest świątynią świętego Boga, w której mieszka Duch Boży – 1 Kor 3:16-17:
1. Świątynia Boża w wersecie 16 odnosi się do zbiorowości wierzących w danym mieście, w wersecie 17 zaś – do wszystkich wierzących w sensie powszechnym.
 2. Jedna jedyna duchowa Boża świątynia we wszechświecie wyraża się w wielu miejscowościach na ziemi; każdy wyraz jest Bożą świątynią w danej miejscowości – Ef 2:21-22.
- D. W Nowej Jerozolimie nie ma świątyni, ponieważ jej świątynią jest Pan Bóg Wszechmogący i Baranek – Obj 21:22:
1. W nowym niebie i nowej ziemi Boża świątynia urośnie do rozmiarów miasta.
 2. Całe miasto będzie świętym świętych, dlatego nie będzie tam świątyni – w. 16.
 3. Greckie słowo *świątynia* w wersecie 22 wskazuje na wewnętrzną świątynię, którą jest Pan Bóg Wszechmogący i Baranek.
- E. Bożą świątynię napęlnia Jego chwała – 2 Krn 5:13-14; Ez 43:1-5; Ag 2:1-9; Ps 29:9b; Ef 2:21; 3:21; Obj 21:10-11, 22.
- F. Boża ekonomia, polegająca na uzyskaniu Jego świątyni, wypełnionej Jego chwałą, wiąże się ze szczytem boskiego objawienia, a mianowicie tym, że Bóg stał się człowiekiem, żeby człowiek mógł stać się Bogiem w życiu, naturze i wyrazie – J 1:14; Kol 1:27; 3:4; Hbr 2:10; Obj 21:10-11, 22.

Poselstwo piąte

W jaki sposób Chrystus buduje kościół – Bożą świątynię

Wersety biblijne: Ef 2:21-22; 3:16-17a; 4:15-16; Kol 2:19;
1 Kor 3:6-7; J 14:2, 20, 23.

I. Chrystus buduje kościół, Bożą świątynię, dzięki temu, że wbudowuje w nas siebie – Ef 2:21-22; 3:16-17a:

- A. Nowy Testament na pierwszych stronicach przedstawia Chrystusa w pierw jako Syna Dawida, który ma wypełnić przymierze zawarte przez Niego z Dawidem w siódmym rozdziale Drugiej Księgi Samuela – Mt 1:1; 9:27; 12:23; 15:22; 20:30-31; 21:9, 15; 22:42, 45.
- B. Dawid chciał zbudować Bogu dom, ale Bóg chciał wbudować siebie w Dawida – 2 Sm 7:2-3, 5, 12-14a, 16.
- C. Głębsze znaczenie Drugiej Księgi Samuela 7:12-14 polega na tym, że Trójjedyny Bóg wbudowuje się w swojej przetworzonej i zwieńczonej Trójcy w swój wybrany lud; stąd też Druga Księga Samuela 7:12-14a traktuje o Trójjedynym Bogu, który wbudowuje się w nas, aby uczynić nas swoim mieszkaniem:
 - 1. Winniśmy pozwolić Bogu wtopić Chrystusa jako Ducha w każdą część naszej istoty, żeby się ukonstytuować Chrystusem – 1 Kor 15:45b; Ef 3:16-17a.
 - 2. Boża świątynia, mieszkanie, nie powstanie dzięki naszej pracy ani naszemu trudowi, lecz dzięki Jego budowaniu – Mt 16:18:
 - a. Chrystus buduje kościół, Bożą świątynię, wchodząc w naszego ducha i rozprzestrzeniając się na umysł, uczucia i wolę – Ef 2:21-22; 3:16-17a.
 - b. Bóg w Chrystusie znajduje się w nas, wbudowując siebie w naszą istotę oraz nas w swoją istotę; w taki sposób Chrystus buduje Bożą świątynię – Mt 16:18; J 2:19-21; Ef 2:21-22; 3:16-17a.
 - c. Chrystus wbudowany w nas jest zarówno Bożym domem, jak i naszym; dom ten jest wzajemnym mieszkaniem, w którym Bóg i my, my i Bóg wzajemnie w sobie mieszkamy – J 14:2, 23; 15:4a.

II. Chrystus buduje kościół, Bożą świątynię, zespalając boskość z człowieczeństwem – Mt 12:23, 42; 16:18; J 2:19-21; 14:2-3, 20, 23:

- A. Prawdziwe znaczenie budowli polega na tym, że Bóg wbudowuje siebie w człowieka i człowieka w siebie; na tym polega zespolenie Boga z człowiekiem – Ef 2:21-22; 3:16-17a.
- B. Bóg ma jeden zamiśl: zespolić się z nami po to, by stać się naszym życiem, naszą naturą i zawartością, my zaś byśmy stali się Jego zbiorowym wyrazem – J 14:20; 15:4-5; Ef 3:16-21; 4:4-6, 16.
- C. Zespolenie Boga z człowiekiem to głęboki związek pierwiastków boskości i człowieczeństwa, tworzący jedną organiczną całość; lecz pierwiastki te nie tracą w nim swej odrębności.
- D. Ciało Chrystusa to powiększenie Chrystusa, Tego, który jest zespoleniem Boga i człowieka – 1:22-23; 4:4-6, 16:
 - 1. W Ewangeliach zespolenie Boga i człowieka zaowocowało powstaniem Głowy – Ef 1:22-23.
 - 2. W Dziejach Apostolskich powiększenie zespolenia Boga i człowieka zaowocowało powstaniem Ciała Chrystusa – Ef 4:15-16.
 - 3. Ciało Chrystusa istnieje wyłącznie w zespolonym duchu; przebywać w rzeczywistości Ciała Chrystusa to przebywać i żyć w zespolonym duchu – Rz 8:4-5; 12:4-5; 1 Kor 6:17; 12:12-13, 27.
 - 4. Kościół, który jest Ciałem Chrystusa, to grono ludzi, którzy pozwalają, by Chrystus się z nimi zespałał i którzy sami zespalają się z Bogiem – Ef 3:16-21; 4:16.
- E. Ostatecznie Trójjedyny Bóg i odkupione człowieczeństwo zespolą się i zbudują w jedną całość – Nową Jerozolimę – Obj 21:2, 10:
 - 1. Nowa Jerozolima jest budowana przez wbudowywanie się Boga w człowieka w celu uczynienia człowieka takim samym jak On w życiu, naturze i budulcu, aby Bóg i człowiek mogli się stać zbiorową całością – w. 18-21.
 - 2. Nowa Jerozolima to połączenie boskości z człowieczeństwem, zespolonych razem w jedną całość – w. 3, 22:
 - a. Wszystkie składniki posiadają to samo życie, naturę i budulec, co czyni je zbiorową osobą.

- b. Bóg i człowiek, człowiek i Bóg są ze sobą zbudowani; stanowi to zwieńczenie Chrystusowej budowli.

III. Chrystus buduje kościół, świątynię Boga, dzięki wzrostowi wierzących w życiu i łączeniu ich ze sobą w boskim życiu – Ef 2:21-22; 4:15-16; Kol 2:19:

- A. W Chrystusie, kamieniu narożnym, cała budowla jest spojona razem i rośnie na świętą świątynię w Panu – Ef 2:20-21:
 - 1. Być spojonym razem to być uczynionym odpowiednim do danego stanu i sytuacji budowli.
 - 2. Ponieważ budowla jest żywa (1 P 2:5), rośnie – na świętą świątynię w Panu.
 - 3. Faktyczna budowa kościoła odbywa się dzięki wzrostowi wierzących w życiu – Mt 16:18; Ef 2:21; 4:15-16:
 - a. Budowanie kościoła, Bożej świątyni, odbywa się dzięki wzrostowi wierzących w życiu i jest wzrostem w tym życiu – 1 Kor 3:9, 16-17; Ef 4:15-16.
 - b. Kiedy wzrastamy w boskim życiu i w nim łączymy się ze sobą, jesteśmy budowlą, Bożą świątynią – 2:21.
- B. List do Efezjan 4:16 i List do Kolosan 2:19 mówią o wzroście Ciała:
 - 1. Wzrost polega na dodawaniu się do nas Chrystusa – 1 Kor 3:6-7; Ga 4:19.
 - 2. Wzrost Ciała zależy od tego, co wychodzi z Chrystusa – Głowy – Ef 4:15-16:
 - a. Gdy Ciało otrzymuje zaopatrzenie dzięki temu, że trzyma się Głowy, rośnie wzrostem Bożym – Kol 2:19.
 - b. Ciało rośnie z Głowy, gdyż cały zasób z niej pochodzi – Ef 4:15-16.
 - 3. Wzrost Ciała zależy od wzrostu Boga, od tego, w jakim stopniu Bóg zdoła dodać siebie do naszej istoty, od Bożego przyrostu w naszym wnętrzu – Kol 2:19.
 - 4. Im więcej Bóg się do nas dodaje, tym więcej daje nam wzrostu; w taki sposób Bóg daje wzrost, który jest budowaniem kościoła – Bożej świątyni – 1 Kor 3:6-7, 16-17.

Stawać się boskimi i mistycznymi ludźmi żyjącymi w boskiej i mistycznej sferze, co doprowadzi do zbudowania boskiej i mistycznej świątyni Boga

Wersety biblijne: J 14:2, 10-11, 16-20, 23; 20:22; 1 Kor 15:45b.

- I. Trójjedyny Bóg sam w sobie stanowi boską i mistyczną sferę – J 14:10-11:**
- A. Trzej w Boskiej Trójcy – Ojciec, Syn i Duch – są samoistni, wiecznie istniejący i współzamieszkujący ze sobą, i jako tacy stanowią boską i mistyczną sferę.
 - B. Ojciec jest ucieleśniony w Synu, a Syn jest ucieleśnieniem Ojca, i tworzą oni boską i mistyczną sferę.
- II. Chrystus, pierwszy Bóg-człowiek jest boską i mistyczną osobą; być boskim – to strona Boga; być mistycznym – to strona człowieka:**
- A. Gdy Pan Jezus prowadził życie pierwszego Boga-człowieka, wszystko, co czynił, było boskie i mistyczne; Bóg objawił się w mistyczny, ludzki sposób – 1 Tm 3:16.
 - B. Mistyczne ludzkie życie Pana stanowiło boską sferę, która jest Bożym królestwem – J 3:13, 3.
 - C. Pan Jezus był Bogiem-człowiekiem, a wszystko, co mówił i czynił, było boskimi faktami, których mistycznie dokonał w swoim ludzkim życiu – 5:19; Mt 7:28-29.
 - D. Modlitwy pierwszego Boga-człowieka były zanoszone w boskiej i mistycznej sferze; Pan Jezus był człowiekiem w ciele, jednakże modlił się do tajemniczego Boga w boski i mistyczny sposób i w takiej też sferze – J 17; Mt 14:23.
- III. Boska i mistyczna sfera, do której możemy wejść, to boska i mistyczna sfera zwieńczonego Ducha i pneumatycznego Chrystusa – J 14:16-20:**
- A. Inny Pocieszyciel, Duch rzeczywistości, jest rzeczywistością Syna, która urzeczywistnia się w wierzących jako obecność Syna – w. 16-18.
 - B. W zmartwychwstaniu Syn stał się życiodajnym Duchem i przyszedł do uczniów, i tchnął w nich, i powiedział, by

przyjęli Ducha Świętego; dzięki temu wiemy, że Syn jest w Ojcu, wierzący – w Synu, a Syn – w wierzących – 1 Kor 15:45b; J 20:22; 14:19-20.

IV. Musimy wejść w boską i mistyczną sferę i stać się jej częścią:

- A. Wchodzimy w boską i mistyczną sferę dzięki temu, że ją widzimy; ujrzeć duchowe rzeczy to wejść w nie – 3:3, 5.
- B. Wchodzimy w boską i mistyczną sferę dzięki temu, że stajemy się jej częścią:
 - 1. Stajemy się częścią tej boskiej i mistycznej sfery dzięki boskim narodzinom; to dzięki odrodzeniu narodziliśmy się w tej boskiej i mistycznej sferze – w. 6.
 - 2. Stajemy się częścią tej boskiej i mistycznej sfery dzięki temu, że mamy udział w boskości Boga – w. 15; 2 P 1:4; Ef 4:23; 2 Kor 3:18; Rz 8:23, 29.
 - 3. Stajemy się częścią tej boskiej i mistycznej sfery dzięki wbudowywaniu w Ciało Chrystusa, które znajdzie zwieńczenie w Nowej Jerozolimie – boskiej i mistycznej sferze na wieki – Ef 4:16; Obj 21:2.

V. Każdy wierzący powinien być boską i mistyczną osobą, która jest ludzka, lecz prowadzi boskie życie – Ga 2:20; 2 Kor 10:1:

- A. Oddzielono nas od pospolitości; uświęcono nas i oddzielono dla Boga, który jest święty, i teraz znajdujemy się w boskiej i mistycznej sferze zwieńczonego Ducha i pneumatycznego Chrystusa – J 17:17, 19; Hbr 2:11; 1 Tes 5:23.
- B. Jako Bóg-ludzie, my, wierzący w Chrystusa, powinniśmy żyć jak boscy i mistyczni ludzie – Mt 28:19; 2 Kor 13:13; Ef 4:1-6:
 - 1. Powinniśmy być boscy, lecz ludzcy – nie jedynie ludzcy, ale mistycznie ludzcy; wszystko w naszym życiu powinno być boskie i mistyczne – J 14:16-20.
 - 2. Wszystko powinniśmy czynić z Bogiem, w Bogu, dzięki Bogu i przez Boga; to właśnie znaczy być boskim – 1 Kor 10:31; Kol 3:17.
 - 3. Podobnie jak Pan Jezus powinniśmy na pozór być ludźmi fizycznymi, lecz niewidzialnie boskimi i mistycznymi, którzy żyją jednocześnie zarówno w sferze fizycznej, jak i boskiej i mistycznej – J 3:13; Hbr 4:16; 13:13.

VI. Jako wierzący w Chrystusa powinniśmy żyć w boskiej i mistycznej sferze:

- A. W tej boskiej i mistycznej sferze otrzymujemy Ducha – jedyne w swoim rodzaju wszechzawierające błogosławieństwo – Ga 3:14, 2, 5.
 - B. W tej boskiej i mistycznej sferze otrzymujemy przekaz wyniesionego na niebiosa Chrystusa i zasób płynący z Jego niebiańskiej posługi – Ef 1:22; Hbr 8:1-2.
 - C. W tej boskiej i mistycznej sferze doświadczamy organicznego Bożego zbawienia – Rz 5:10b.
 - D. W tej boskiej i mistycznej sferze żyjemy w królestwie Bożym, sferze boskiego gatunku – J 3:3, 5.
 - E. W tej boskiej i mistycznej sferze samorzutnie i bez wysiłku prowadzimy chrześcijańskie życie zgodnie z samoczynnie działającą funkcją prawa życia – Rz 8:2.
 - F. W tej boskiej i mistycznej sferze prowadzimy życie prawdziwości, które jest wyrazem objawionej boskiej rzeczywistości – 2 J 1; 3 J 1; J 4:23-24.
 - G. W tej boskiej i mistycznej sferze zespalamy się z Trójjedynym Bogiem, dzięki czemu zachowujemy jedność – 17:21, 23; Ef 4:3.
- VII. Jako boscy i mistyczni ludzie żyjemy w boskiej i mistycznej sferze w celu zbudowania boskiej i mistycznej świątyni Boga – J 2:19-22:**
- A. Trójjedyny Bóg udziela się nam, by uczynić nas swoim mieszkaniem; mieszkanie to staje się również naszym mieszkaniem – 14:1-31.
 - B. Dom Ojca oznacza zespolenie Trójjedynego Boga z Jego odkupionym ludem i jest mieszkaniem zarówno dla Boga, jak i Jego ludu – w. 2, 20, 23:
 1. Bóg udziela się swojemu ludowi i zespala z nim, by uczynić go takim wzajemnym mieszkaniem – 15:4.
 2. Bóg i my, my i Bóg zespoliliśmy się razem, aby stać się jednym mieszkaniem, wzajemnym mieszkaniem; mieszkanie to jest kościołem – boską i mistyczną świątynią Boga – 1 Kor 3:16-17; Ef 2:21-22.